

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

www.parohiaserbanvoda.ro

DUMINICA A 20-A DUPĂ RUSALII
Învierea fiului văduvei din Nain

†) SF. AP. SI EV. LUCA
SF. MC. MARIN CEL BĂTRÂN

După cum ne istorisește Sfântul Evanghelist Luca în pericopa evanghelică din duminica aceasta, Mântuitorul Hristos a săvârșit în cetatea Nain o cutremurătoare minune, înviind din morți pe un tânăr, unicul fiu al unei femei văduve, care era dus spre cimitir spre a fi îngropat. Cu puterea Sa dumnezeiască, Hristos oprește acest convoi care mergea spre moarte, și zice femeii văduve plină de durere: „Nu plânge!”, iar apoi atingând cu mâna Sa sicriul în care zăcea tânărul, se adresează acestuia, deși el era mort: „Tinere, ție îți zic, scoală-te.” (Luca 7,14), și tânărul a înviat la porunca Mântuitorului și toți au rămas cutremurați de cele întâmplate.

TINERE, ȚIE ÎȚI ZIC: SCOALĂ-TE!

În relatarea evanghelică faptul acesta minunat s-a petrecut în cetatea Nain, situată în partea de sud a Galileei, aproape de Muntele Tabor și de Nazaret. Chiar la poarta cetății, Mântuitorul întâlnește un cortegiu funerar care ducea la cimitir pe un tânăr care murise. Acesta era unicul fiu, unicul sprijin și unica speranță a unei femei văduve cuprinsă acum de durere nemângâiată și de o întristare adâncă. Doar mulțimea care o urma din cetate părea să-i mai aline suferința care îi sfășia inima. I se părea de acum înainte totul zadarnic, se simțea părăsită, prăbușită în durerea ei, ducându-și spre groapă pe propriul copil, în care își pusese nădejile bătrâneților ei. Această mamă văduvă trăia durerea unui ideal neîmplinit și amărăciunea unei nădejdi înfrânte.

Aici unde durerea umană se afla parcă la limita răbdării ei, vine Hristos Mântuitorul să aline durerea și întristarea, să picure iubire milostivă într-o inimă îndoliată, și să mângâie un suflet care se prăbușea în deznădejde. Mai mult, vrea să întoarcă drumul care ducea spre moarte în sensul invers, într-o cale care duce la iubire, înviere și viață, săvârșind minunea învierii fiului

acestei femei, aducând în locul durerii și al suferinței bucuria redobândirii vieții.

De aceea, plin de compasiune față de femeia îndurerată - care de fapt nu-I cere Mântuitorului nimic, nici nu-și spusese durerea ei - , îi zice direct: „Nu plânge!”, căci am venit să îți aduc mângâiere și izbăvire din întristare. Este aici momentul hotărâtor, unic al întâlnirii omului îndurerat și copleșit de suferințe cu Dumnezeu, Cel care aduce mântuire și redă omului speranța vieții. Apoi Iisus, ca un Dumnezeu adevărat, ca stăpân al vieții și al morții, se apropie de sicriul în care zăcea tânărul mort și îi zice, chemându-l din nou la viață: „Tinere, ție îți zic, scoală-te”, iar tânărul s-a ridicat viu, Hristos încredințându-l mamei sale, făcând dovada celei mai calde mângâieri pentru o mamă îndurerată, dar și dovedind nemărginita sa putere dumnezeiască, ca și atunci când a înviat pe fiica lui Iair și pe Lazăr, cel mort de patru zile, pentru care El însuși a plâns. Și toți au rămas impresionați adânc și marcați de minunea care s-a săvârșit, numindu-l pe Hristos „Mare Proroc”.

Important este mesajul și semnificația simbolică a acestei pericope evanghelice.

Hristos Mântuitorul și Biserica ne cheamă să fim aproape de cei aflați în suferințe trupești și sufletești, de văduve și de orfani, de cei îndoliați și întristați, de cei ce plâng și sunt părăsiți, de tinerii care suferă și sunt neîmpliniți și înstrăinați sau și-au pierdut sensul și optimismul vieții. Chemarea Mântuitorului Hristos și a Bisericii se adresează tuturor tinerilor din societatea de astăzi, zicându-le: „Tinere, ție îți zic, scoală-te”. Biserica cheamă pe toți care din diferite cauze au apucat pe drumul care duce la moartea sufletească, pe drumul înstrăinării de Dumnezeu și de Biserică, pe cei înstrăinați de părinții lor și de cei apropiați, pe toți tinerii care se simt înstrăinați chiar de ei înșiși și pe toți cei ce au căzut în capcana iluziilor „de fericire” cauzate de droguri și de alte păcate grele, omorâtoare de suflet, de ideologii rătăcitoare și fără sens, să-și schimbe sensul vieții, să vină aproape de Hristos și învățătura Sa. Hristos le întinde tuturor mâna Sa și vrea să-i ridice și să le redea viața cea adevărată, în comuniune cu El, în Biserica Sa, spre mântuirea lor și dobândirea vieții celei adevărate. Amin!

Părintele Eugen Moraru

MUCENICI ȘI MĂRTURISITORI AI ORTODOXIEI ARDELENE

Pe la mijlocul veacului al XVIII-lea, din rândul preoților și al credincioșilor ortodocși români din Transilvania s-au ridicat numeroși apărători ai dreptei credințe în fața încercărilor autorităților habsburgice de a-i înstrăina de „Legea strămoșească”.

Cuviosul Mărturisitor Visarion

Despre acesta știm că s-a născut în 1717 în Bosnia, din părinți creștini ortodocși, Maxim și Maria. La 18 ani călătorind la Locurile Sfinte, Nicolae se călugărește la mănăstirea Sfântul Sava, de lângă Ierusalim, primind numele de Visarion. După un timp vine în Slovenia și se așează la mănăstirea Pacra, unde se învrednicește de darul preoției. După încă un pelerinaj la Locurile Sfinte, ajunge în Ardeal, unde credința ortodoxă era amenințată de catolici. Cuviosul Visarion Sarai ține aprinsă flacăra dreptei credințe în sufletele românilor. Aspru nevoitor și rugător, este ascultat dar și cinstit de credincioși.

Este prins de stăpânirea catolică în drum spre Sibiu și țârât la judecată. În fața celor care-l judecau, el a stat drept și fără frică, mărturisind că dreapta credință a Bisericii Răsăritului este singura adevărată și mântuitoare. Pentru aceasta, Cuviosul Visarion a fost aruncat în feroasa temniță din Kuffstein din munții tirolezi, unde, după suferințe grele departe de păstoriții săi, dar aproape de Cel care împarte cununile vieții celor vrednici, s-a mutat la Domnul.

Cuviosul Mărturisitor Sofronie

De loc din Cioara, Sebeș, a fost botezat Stan, iar la călugărie numit Sofronie. A sihăstrit multă vreme în Țara Românească, dar s-a întors la Cioara în 1756, făcând un mic schit în mijlocul codrului, unde i se alătură câțiva tineri ucenici. Dar oameni răi îl îzgonesc din schitul său.

În ținutul Sebeșului și al Albei îi întărește pe credincioși să nu se depărteze de legea strămoșească. Pentru aceasta papistașii îl aruncă în temniță grea la Bobâlna. Este slobozit, și se îndreaptă spre Munții Apuseni, ca să facă din crestele lor cetate nebiruită dreptei credințe.

Din nou întemnițat la Abrud, numai Dumnezeu puterilor îl mai izbăvește, iar credincioșii nu-l mai părăsesc, ca niște apostoli înflăcărați.

La sinodul de la Alba-Iulia din 1761, Cuviosul Sofronie a cerut vlădică pe seama drept-credincioșilor români din Ardeal. Bunul Dumnezeu i-a ascultat glasul și a înmuiat inima stăpânitorilor care au îngăduit ca românii să aibă vlădică după rânduiala Bisericii Ortodoxe de Răsărit. Cuviosul

Sofronie, socotindu-și împlinit lucrul său, a plecat la sfânta mănăstire a Argeșului, unde s-a săvârșit în pace.

Sfântul Mucenic Oprea

Acest mărturisitor al dreptei credințe, născut în Săliștea Sibiului pe vremea împărătesei Maria Tereza (1740-1780), era țăran, ducând o viață de bună cucernicie și plăcută lui Dumnezeu.

Semeața împărătească multă silnicie făcea credincioșilor de sub stăpânirea ei, ca să-i rupă de la Legea Răsăritului și să-i plece unirii cu Roma. Le răpea bisericile, pe preoți îi izgonea, pe cei care nu se clătinau de la dreapta credință și nu se plecau Romei, îi lovea cu biruri și poveri și umplea temnițele cu ei.

Dumnezeu și-a plecat urechea cu milă și a ridicat pe Oprea din Săliște, bărbat drept și inimos, să le fie apărător în cumplita lor primejdie. Intervenind la autorități pentru oprirea prigoanelor și libertatea de mărturisire a dreptei credințe, cîrmuitorii îl muștrară ca pe un răzvrătit și-l amenințară cu temnița și moartea dacă nu se pleacă unirii cu Roma.

În toamna anului 1748, evlaviosul Oprea merse la Viena să se plângă împărătesei și să-i ceară libertate pentru Legea Răsăritului, arătând că unirea cu Roma s-a făcut atât de ascuns, încât nici preoții n-au știut ce este. Împărăteasa, pe față fu de acord cu plângerea sa, dar în ascuns a dat poruncă pentru și mai mari prigoane, iar Oprea să fie întemnițat de îndată ce va sosi în Ardeal. Prin vrerea lui Dumnezeu, aflând de aceasta, evlaviosul Oprea a rămas în Banat ca cioban. Dar, înainte de Sfintele Paști din 1752, Cuviosul Oprea nemairăbdând suferințele drept-credincioșilor, plecă iar la Viena și ceru împărătesei oprirea prigoanelor și încheie jalba: „sau vlădică de legea noastră, sau drum slobod să plecăm din țară”. Împărăteasa porunci ca fericitul Oprea să fie întemnițat pe viață în cetatea Kuffstein din Tirol. Deși fericitul Oprea a fost vreme îndelungată așteptat de soția sa, n-a mai venit,

împodobindu-se în temniță cu cununa nepieritoare a sfinților mucenici.

Sfântul Preot Mărturisitor Moise Măcinic din Sibiel

A fost hirotonit la București de Mitropolitul Neofit al Țării Românești prin anul 1746. Ridicându-se împotriva uniației, a fost întemnițat la Sibiu timp de 17 luni. Este eliberat din închisoare cu condiția de a nu mai săvârși cele ale preoției, și a trăi ca simplu țăran. În 1752 a fost delegat, alături de credinciosul Oprea Nicolae din Săliște, să plece la Viena pentru a prezenta împărătesei Maria Tereza plângerea credincioșilor din părțile de sud ale Transilvaniei, prin care cereau drepturi pe seama Bisericii Ortodoxe. Au fost primiți de împărăteasă, dar ca răspuns la plângerile lor au fost aruncați în închisoarea Kuffstein din Munții Tirolului.

Preoții și credincioșii din Transilvania au cerut de nenumărate ori eliberarea celor doi. La 24 iulie 1784 soția lui Oprea rugă pe împăratul Iosif al II-lea să-l elibereze, după o robie de 32 de ani. Conducerea închisorii raporta că nu se mai știe nimic despre el. Înseamnă că amândoi și-au sfârșit zilele în temnița de la Kuffstein, jertfîindu-și viața pentru credința ortodoxă, câștigând însă cununile muceniciei.

Sfântul Preot Mărturisitor Ioan din Gales

Hirotonit și el în Țara Românească, din lipsă de episcop în Transilvania, devine un îndrăzneț apărător al credinței ortodoxe în fața autorităților habsburgice. Arestat în 1756, este dus în lanțuri la Sibiu, apoi la Deva, căci împărăteasa Maria Tereza ordonase să fie închis pe viață. Este transferat mai apoi la închisoarea de la Graz, Austria. Un cronicar brașovean, Radu Duma, scria că în anul 1776 câțiva negustori din Brașov l-au cercetat în închisoare, mărturisindu-le el că „mai bine va muri acolo, decât să-și lase credința strămoșească”.

Mai târziu este mutat în închisoarea de la Kuffstein, unde își va sfârși viața.

Grupul Psaltic „Sfântul Cuvios Paisie de la Neamț” la Bruxelles

Duminică, 11 octombrie 2015, Grupul Psaltic „Sfântul Cuvios Paisie de la Neamț” condus de Protopsaltul Bogdan Marin a participat la slujba hramului Parohiei Ortodoxe „Sfânta Cuvioasă Parascheva” din Bruxelles – Belgia.

După Slujba Utreniei și Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie, a avut loc agapa comunității românilor ortodocși de la Bruxelles.

Ziua a fost încununată cu un concert de cântări bizantine autentice și cântări

tradiționale românești. Comunitatea Ortodoxă Română de la Bruxelles a fost surprinsă atât prin momentele de bucurie cât și de melancolie, tristețe și dor, trăite prin cântare, și astfel s-a simțit mai aproape de țara ei natală.

Mulțumim atât părintelui Bogdan Popescu, parohul acestei comunități, care ne-a invitat și care a făcut posibilă prezența noastră la Bruxelles, cât și comunității pentru prezență și primire.

Bogdan Marin

„Toată viața am luptat să rămân creștin și român!”

În seara zilei de 11 octombrie 2015 au debutat în parohia noastră „Serile Duminicale”. Ele își propun să promoveze tinerele talente și să ne aducă personalități importante din viața Bisericii, dar și din cultură, învățământ și altele. Căci spațiul religios trăiește și se întrepătrunde cu cel cultural.

Câțiva copii talentați ne-au prezentat frumusețea cântărilor religioase, dar și a portului popular. Ingrid Maria Boengiu, Monica Tudor, David Ștefan și Cristina Apostolache, patru copii care iubesc muzica, dar se simt aproape și de biserică, ne-au arătat că generațiile actuale duc mai departe tradiția Bisericii și cea populară.

Dar piesa de rezistență a serii a fost emoționantul spectacol al Companiei „Civic Art CVM”, „Plecare fără întoarcere”. Teatrul creștin este puțin abordat atât de scenariști și regizori, cât și de trupe. Civic Art, o companie fondată și condusă de Marian Ciripan, este deja la al doilea spectacol cu mesaj creștin. Primul a fost „Întoarcerea zidarului” în regia lui Dan Tărchilă, care pornește de la legenda „Mănăstirea Argeșului” sau „Meșterul Manole”. Meșterul Manole îl întrușchipează pe voievodul isihast Neagoe Basarab, care pune în lucrare învățăturile evanghelice și virtuțile creștine, mai ales credința în Dumnezeu și iubirea. Voievodul își învață urmașul să cârmuiască poporul cu smerenie și dreptate.

A doua piesă este „Plecare fără întoarcere”. Ea rememorează ultimele zile de viață ale Voievodului martir Constantin Brâncoveanu. Locul în care se petrece acțiunea este închisoarea Edicule din Istanbul, unde domnitorul a fost închis în ultimele zile de viață. Prin celula sa trec soția sa, Doamna Marica Brâncoveanu, dar și Inbrohorul Kuciuk Selim. Un personaj care în realitate nu a fost la Istanbul este unchiul domnitorului, Stolnicul Constantin Cantacuzino, cel care de fapt l-a trădat pe Constantin Brâncoveanu și l-a dat pe mâna

turcilor. Trădări, compromisuri, suferințe. Un singur compromis nu se face, iar acesta salvează spiritualitatea și demnitatea poporului român: Sfântul Voievod nu se leapădă de Hristos. Domnitorul ridică o grea cruce când își vede toți fiii uciși, deși aveau o șansă la „viață” prin acceptarea islamului. În spectacol se conturează condițiile istorice și sociale în care Brâncoveanu a domnit, dar și cele în care a căzut în mâinile otomanilor. Portretul lui Brâncoveanu este schițat însă în notă hagiografică. Impresionantă pledoria sa creștină în fața lui Selim, modul în care rostește Crezul, îmbărbătându-se pe sine, dar în același timp și mărturisind cu mult curaj credința creștină, înfruntându-l astfel pe Kuciuk Selim.

Piesa de teatru a avut premiera în anul comemorativ al martirilor Brâncoveni, în luna mai 2014. Este dramatizarea romanului Ilenei Toma „Ultimul Constantin. Romanul Brâncovenilor”. Marian Ciripan, care a fost atât regizorul cât și scenaristul acestei dramatizări, spune că documentarea s-a îndreptat și spre „Ultimul drum al lui Constantin Brâncoveanu”, o piesă semnată Dan Tărchilă, către romanul „Neamul Basarabilor” al lui Aurel Petrescu și, dar și parțial către piesa lui Nicolae Iorga, „Constantin Brâncoveanu”. Tot Marian Ciripan este cel care a interpretat rolul Sfântului Domnitor Martir Constantin Brâncoveanu, reușind să ne transmită trăirea și emoția personajului. Brava Doamnă Marica a fost interpretată de

Cristina Moldoveanu, Stolnicul Cantacuzino de Corneliu Jipa, actor și regizor, iar Kuciuk Selim, trimisul sultanului, de Cristi Dionise.

Un spectacol care s-a născut la îndemnul arhimandritului Teofil Anăstăsoaie, Mare Eclesiarh al Catedralei Patriarhale care a propus și susținut o piesă despre martiriul Brâncovenilor. Căci, mărturisirea Marian Ciripan, „Ce regizor, ce trupă de teatru ar îndrăzni să aducă astăzi în fața publicului un astfel de spectacol? Nu se vinde, publicul nu este educat pentru astfel de spectacole. Dar uitate că facem noi o deschidere către astfel de spectacole, convins fiind că publicul are nevoie”.

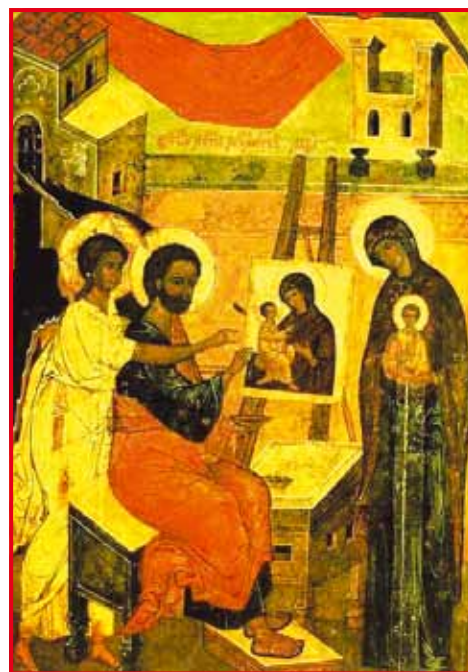
SFÂNTUL APOSTOL ȘI EVANGHELIST LUCA

Luca, marele Apostol și Evanghelist, a fost din Antiohia Siriei celei mari, doctor cu meșteșugul, având și știința zugrăviei desăvârșit. Acesta aflându-se în Teba Beoției și doctorind pe vremea împăratului Tit Claudie, a aflat pe Sfântul Apostol Pavel și crezând în Hristos, a părăsit rătăcirea cea părintească, și lăsându-se de tămăduirea cea trupească, s-a apucat de cea sufletească. A scris și Evanghelia sa către oarecare dregător anume Teofil, care crezuse în Hristos, după cum o știa de la Sfântul Apostol Pavel. După aceea a scris și Faptele Apostolilor către același Teofil.

Apoi după ce s-a dus de la Roma și a lăsat pe fericitul Pavel, a umblat învățând toată Grecia și ajungând, precum se spune la optzeci de ani, a răposat cu pace; iar în locul în care a fost îngropat trupul lui, mărind Dumnezeu pe apostolul lucrătorul său, a plouat colurie deasupra

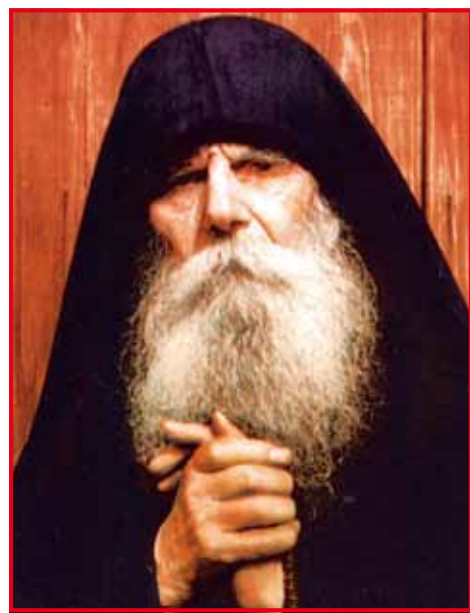
mormântului lui, spre semnul meșteșugului lui cel doctoricesc. (Căci coluria este o doctorie alcătuită din picături de apă de trandafiri și din alte feluri, folositoare la boala ochilor). Pentru care a fost cunoscut și mai mult mormântul lui de toți. Iar Constantie feciorul marelui Constantin a adus de la Teba moaștele lui prin mijlocirea lui Artemie marele duce al Egiptului, care și mucenic s-a făcut, și le-a pus în biserica Sfinților Apostoli, sub Sfânta Masă, împreună cu ale lui Andrei și ale lui Timotei. Și se spune despre dânsul că el a zugrăvit întâi icoană Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, ținând în brațe pe Domnul nostru Iisus Hristos, cu meșteșugul zugrăvirii cu ceară și alte două și cum că le-a dus Apostolul la Maica Domnului să le vadă, și aceasta ar fi zis: „Harul Celui născut din mine, prin mine să fie cu dânsule. Asemenea și icoanele sfinților mai

marilor Apostoli”. Și de atunci s-a împărțit în toată lumea un lucru bun ca acesta, ortodox și întru totul cinstit.

Sinaxar 18 octombrie

Părintele Paisie de la Sihla

dintr-o familie cu cinci copii, fiind cel mai mic. Tatăl său, Ioan și mama, Ecaterina, i-au dat la botez numele de Petru. Mama sa a trecut la cele veșnice în timpul războiului în 1913, iar tatal său a murit în anul 1923.

În anul 1921, Petru a intrat în viața monahală la Schitul Cozancea, cu numele de Paisie. Diacon a fost hirotonit în 1943, iar preot în 1947. Pentru puțin timp a fost egumen la schitul de metanie. Însă, în același an s-a retras la Mănăstirea Sihăstria, unde a devenit duhovnic al întregii obști, până la sfârșitul vieții sale. Între anii 1972 - 1985 s-a nevoit ca sihastru la Schitul Sihla, iar în ultimii cinci ani de viață s-a întors, bolnav, în

chilia sa de la Sihăstria. A trecut la cele veșnice în noaptea de 18 octombrie 1990.

Arhimandritul Ilie Cleopa, ucenic și prieten al părintelui, spunea despre el: „Așa era Părintele Paisie Olaru: smerit, tăcut, blând, înțelept la cuvânt, foarte milostiv și iubitor de aproapele. Întotdeauna căuta pacea cu toți și iubea liniștea. Nu-i plăcea să trăiască între mulți și își ascundea viața și nevoița. Nimeni nu știa cum se roagă în chilie, ce lucrare are mintea și inima lui, cât stă la masă și cât se odihnește. Plângea cu cel care plânge și se bucura cu cel ce se bucură. Nu ținea la haine bune, la bani, la nimic și fugea de cinste, de laudă, de multa vorbire, de clevetire și de oameni mari”.

«Ce-i aia disperare și deznădejde?

Deznădejdea, disperarea, e cel mai mare păcat. Nu spune așa, că „eu n-am să mă mai mântuiesc, că eu degeaba mă rog”, nu! Tu să spui așa: „De unde-s gândurile astea? Ba nu. Eu, cu ajutorul Măicuței Domnului, am să mă mântuiesc”.

Ușa Raiului e deschisă, tată. Numai noi să vrem să intrăm în el, Dumnezeu nu obligă pe nimeni. Mai aduce pe câte unul și cu de-a sila, mai trimite o boală, un necaz, dar „pe dătorul de bunăvoie îl iubește Dumnezeu”.

Părintele Paisie

Ieroschimonașul Paisie Olaru a fost un mare duhovnic ortodox român. Născut la 20 iunie 1897, în satul Stroiești, comuna Lunca, județul Botoșani, a făcut parte

ORARUL CENTRULUI PAROHIAL PENTRU COPII ȘI TINERET

Ziua	Ora	Meditații	Cine răspunde
Luni	16 ³⁰ -17 ³⁰	Limba engleză - clasele III-IV	Prof. Turcsany Manolescu Daniela
Joi	13 ³⁰ -15 ⁰⁰	Limba română / Matem. clasa a IV-a	Prof. Ruscescu Georgeta
Joi	16 ⁰⁰ -17 ⁰⁰	Matematică - clasa a VIII-a	Prof. Stuparu Germina
Sâmbătă	15 ³⁰ -17 ³⁰	Matematică - clasa VII-VII	Ing. Tomescu Paul

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ 18 – 25 OCTOMBRIE 2015

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 18 octombrie	8 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Utrenia, Sfânta Liturghie – Duminica a 20-a după Rusalii (Învierea fiului văduvei din Nain)
Miercuri 21 octombrie	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
Miercuri 21 octombrie	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfântul Maslu
Vineri 23 octombrie	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
Vineri 23 octombrie	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie cu Litie, Acatist
Sâmbătă 24 octombrie	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Pomenirea morților
Sâmbătă 24 octombrie	18 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie
Duminică 25 octombrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Utrenia, Sfânta Liturghie – Duminica a 23-a după Rusalii (Vindecarea demonizatului din ținutul Gherghesenilor)

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI ȘERBAN VODĂ PENTRU ANUL 2015 A FOST STABILITĂ LA 100 LEI